

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Leszek Osiński

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Romanowska

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. -----

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2023 roku, 21 marca 2023 roku

przeciwko K. T.

syna R. i W. z domu G.

ur. (...) w Z.

oskarżonego o to, że: w dniu 2 maja 2022 roku w miejscowości Z. gm. Z., pow. g. (...) woj. (...) - (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował pojazdem mechanicznym samochodem osobowym m-ki B. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

ORZEKA:

1. uznaje oskarżonego K. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk wymierza mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;
2. na mocy art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;
3. na mocy art. 63§ 4 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 02 maja 2022 roku,
4. na mocy art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400,00 (czterysta) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami w sprawie w kwocie (...),45 (jeden tysiąc dwieście dziewięć złotych, czterdzieści pięć groszy) złotych.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 272/22	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1.USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za udowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.1.1.</p>	<p>K. T.</p>	<p>Art. 178a § 1 kk, prowadzenie pojazdu mechanicznego - samochodu osobowego marki B. (...) w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

1. Prowadzenie pojazdu przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości	zeznania świadka M. C. (1)	k. 146v.-147 k. 18v.	
zeznania świadka J. C.	k. 148v.-149 k. 75v.-76v.		
zeznania świadka W. L.	k. 149-149v.		
zeznania świadka S. R.	k. 147-147v. k. 43v.		
zeznania świadka A. L.	k. 147v.-148v. k. 51v.		
zeznania świadka D. S.	k. 157-158		
zeznania świadka A. B.	k. 158--160		
zeznania świadka W. M.	k. 160-161		
protokoły badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu	k. 4 k. 6		
protokół oględzin miejsca zdarzenia	k. 11-14		
protokół oraz opinia z badań zawartości alkoholu we krwi	k. 48 k. 50		
dokumentacja fotograficzna	k. 54-59 k. 66--67		
odpis prawomocnego wyroku nakazowego w sprawie II W 343/22	k. 144		

2. Dane osobopoznawcze, uprzednia niekaralność oskarżonego	karta karna	k. 47	
dane osobopoznawcze	k. 70		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	K. T.	Art. 178a § 1 kk, prowadzenie pojazdu mechanicznego - samochodu osobowego marki B. (...) w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Prowadzenie pojazdu marki B. przez M. T. (1)	wyjaśnienia oskarżonego K. T.	k. 145v.-146 k. 26-26v.	
zeznania świadka M. T. (1)	k. 150 k. 95v.		
zeznania świadka M. T. (2)	k. 150v. k. 91v.		
zeznania świadka B. T.	k. 150v.-151 k. 99v.		

1.Ocena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania świadka M. C. (1)	<p>Relację świadka M. C. (1) sąd uznał za w pełni wiarygodną. Świadek wskazał na istotne okoliczności sprawy, takie jak przyjazd oskarżonego pojazdem B. przed budynek mieszkalny w Z., uszkodzenie barierek ochronnych i uderzenie przez pojazd B. w pojazd marki V. (...). Podał przy tym ponad wszelką wątpliwość, iż kierowcą pojazdu B. był jego sąsiad K. T.. Wątpliwości nie budził również stan nietrzeźwości oskarżonego. Świadek wskazał, iż oskarżony znajdował się w pojeździe sam. Świadek podkreślił, iż osoby z rodziny oskarżonego pojawiły się na miejscu zdarzenia, kiedy on był już przy samochodzie oskarżonego, usiłując uniemożliwić mu wyjście z B.. Relacja świadka jest logiczna, jego spostrzeżenia korelują z pozostałym materiałem dowodowym w postaci wyników badań oskarżonego na zawartość alkoholu oraz zeznaniami naocznego świadka W. L.,</p>	

który również obserwował całe zdarzenie. Relacje te zadają kłam wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom członków jego rodziny, którzy za wszelką cenę starali się wykazać, iż kierującą była M. T. (1). Sąd zważył także, iż zeznania świadka M. C. (1) starała się podważyć obrona. Mowa tu o odmowę poddania się przez świadka badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. M. C. (1) nie kwestionował, iż tego dnia spożył dwa, trzy piwa. Co istotne, żadnych wątpliwości co do jego stanu nie mieli rozmawiający z nim wówczas policjanci. Nie stwierdzili oni żadnych symptomów utrudniających logiczny kontakt z rozmówcą. Jego wypowiedź była zborna i logiczna. Był spokojny. Według policjanta A. L. "po kontakcie i zachowaniu nie było widać, że jest po spożyciu alkoholu" (k. 148). Identyczne odczucie przekazał kolejny funkcjonariusz policji D. S., według którego "z panem zgłaszającym nie było żadnego problemu, jeśli chodzi o porozumienie się, był podenerwowany i zbulwersowany tym, że pan T. nie pierwszy raz prowadzi w takim stanie. On nie chwiał się na nogach, nie miał bełkotliwej mowy, nie było problemu z logiczną

		<p>rozmową z nim (k. 157-158). Na tej podstawie należało przyjąć, iż próba podważenia zeznań świadka M. C. (1) nie powiodła się. Są one wiarygodne i musiały stać się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.</p>
<p>zeznania świadka J. C.</p>	<p>Podobnie, sąd dał wiarę również zeznaniom świadka J. C.. Jej relacja była wyważona, świadek nie starała się przedstawić relacji jednoznacznie obciążającej oskarżonego. Przyznała, iż nie widziała jak oskarżony jechał samochodem (k. 148v.). Wskazała natomiast, iż mąż M. C. (1) obserwował całe zdarzenie przez okno. Mąż poinformował ją, iż oskarżony uderzył swoim pojazdem w ich samochód, po czym zbiegł na dół, na miejsce zdarzenia. J. C. dodała, że udała się za mężem. Widziała jak oskarżony siedział za kierownicą swojego pojazdu (k. 148v.). Świadek zaakcentowała także znaczny stan upojenia oskarżonego, który uniemożliwił mu prawidłowe wykonanie badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Spostrzeżenie to koreluje z adnotacją uczynioną w protokole badania (k. 4v. - "nie był w stanie"). Okoliczność ta dowodzi, iż J. C. była pilnym i uważnym uczestnikiem</p>	

i obserwatorem całego zajścia. Wskazała, iż członkowie rodziny oskarżonego zbierali części jej uszkodzonego pojazdu. Podkreśliła, iż na miejscu nikt nie mówił, że przywiózł oskarżonego na miejsce zdarzenia. Przeciwnie, członkowie rodziny mieli mówić, iż przyjechali za oskarżonym, gdyż ten po imprezie wziął kluczyki i wsiadł do auta (k. 149). Wypowiedź ta tłumaczy, w jaki sposób oskarżony dotarł do Z.. Wątpliwości nie budzi także, dlaczego doszło do uszkodzenia barierki i pojazdu małżonków C.. Oskarżony z uwagi na znaczny stan upojenia alkoholowego nie był w stanie zapanować nad prowadzonym pojazdem. Stąd też uszkodził barierki ochronne i uderzył w pojazd V. (...). Zeznania J. C. uzupełniają relację M. C. (1) oraz W. L.. Brak podstaw, aby je zakwestionować. Również i w tym wypadku próba ich podważenia przez obronę - poprzez niczym nieopartą sugestię dotyczącą spożycia alkoholu - nie mogła zostać uwzględniona.

zeznania świadka W. L.

Naocznym świadkiem zdarzenia był, obok M. C. (1), również W. L.. Świadek nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że kierowcą pojazdu był K. T.. Nie ujawniono przy tym

żadnych powodów, dla których świadek chciałby bezpodstawnie obciążać oskarżonego. W. L. nie był skonfliktowany z oskarżonym. Jego relacja jest logiczna, uzupełnia wypowiedź M. C. (1). Świadek podkreślił, iż zrazu nie zwrócił uwagi na jadący pojazd. Jego uwagę przykuł dopiero, kiedy skręcił i uderzył w barierkę ochronną, a następnie uderzył w pojazd M. C. (1). Świadek wskazał ponad wszelką wątpliwość, iż w pojeździe oskarżonego nie było innych osób. Świadek podkreślił, iż bez cienia wątpliwości może potwierdzić, że kierowcą pojazdu był K. T.. Sąd nie znalazł powodów, aby relację tę odrzucić. Ma ona charakter czysto sprawozdawczy, świadek relacjonował to, co zauważył podczas zdarzenia. Świadek dodał przy tym, iż warunki panujące na miejscu zdarzenia pozwalały na dostrzeżenie oskarżonego i obserwację całego zajścia.

zeznania świadka S. R.

Funkcjonariusz policji S. R. nie był naocznym świadkiem zdarzenia. Przybył na miejsce już po zatrzymaniu oskarżonego. Co istotne, wskazał - podobnie jak drugi z interweniujących policjantów A. L. - na stan oskarżonego oraz fakt, iż kilkakrotnie zmieniał on wersję zdarzenia. Przyznawał się

	<p>do kierowania pojazdem, potem zmieniał zdanie (k. 147). Świadek nie odnotował, aby warunki uniemożliwiły obserwację miejsca zdarzenia (k. 147v.). Na miejscu ujawniono uszkodzenia barierki i pojazdu oskarżonego. Jego relacja jest wiarygodna i logiczna. Stanowi logiczne kontinuum zeznań świadków M. C. (1), W. L. i J. C.. Nie może być bowiem wątpliwości, iż samochód oskarżonego uderzył w barierkę ochronną, a następnie w pojazd M. C. (1).</p>	
zeznania świadka A. L.	<p>Jako wiarygodne sąd uznał także zeznania świadka A. L.. Co oczywiste, świadek dotarł na miejsce zdarzenia już po zatrzymaniu pojazdu oskarżonego. Nie był zatem w stanie wypowiedzieć się, kto kierował pojazdem B.. Co warte podkreślenia, świadek wskazał, iż oskarżony wspominał, że jechał z cmentarza, gdzie był odwiedzić grób ojca. Oskarżony miał wówczas przyznać, iż kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości, potem podawał inne wersje (k. 148). Świadek wskazał ponadto, iż oskarżony wyjął kluczyki z samochodu, nie wsiadał jednak do niego (k. 148). Nie potrafił przypomnieć sobie, kto przekazał kluczyki od auta (k.</p>	

148). Sąd zważył przy tym, iż według M. C. (1), to on przekazał kluczyki policjantom. Nieścisłość ta, wynikająca z niepamięci, nie może dyskredytować wypowiedzi świadka L. oraz spójnej i logicznej relacji M. C. (1). Niewątpliwie okoliczności tej świadek L. nie nadał wówczas istotnego znaczenia, co przy dynamice zdarzenia jest zrozumiałe. Z zeznań świadka nie sposób również wywieść wniosku, iż warunki panujące na miejscu zdarzenia uniemożliwiały obserwację jego przebiegu. Teren ten jest oświetlony latarniami, które znajdują się po drugiej stronie jezdni. Żadna z osób przesłuchiowanych w sprawie nie odnotowała tego typu trudności. Co niezmiernie ważne, o tym, iż była dobra widoczność zapewnił także świadek obrony M. T. (2) w trakcie spontanicznej wypowiedzi przed sądem (k. 150v.). Zarzut obrony w tym zakresie okazał się zatem całkowicie chybiony. Podobnych problemów nie odnotował także świadek B. T. (k. 151).

zeznania świadka D. S.

Zeznania świadka dopełniają obraz zdarzeń, który został przedstawiony przez naocznych świadków zdarzenia. Jak już wskazano wcześniej,

żaden z policjantów nie był bezpośrednim uczestnikiem zdarzenia. D. S. nie powziął żadnych wątpliwości co do trudności w nawiązaniu logicznego kontaktu ze świadkiem M. C. (1). Nie odnotował także trudności jeśli chodzi o widoczność na miejscu zdarzenia. Potwierdził fakt uszkodzenia barierek ochronnych oraz pojazdu oskarżonego i świadka M. C. (1). Spostrzeżenia układają się wraz z zeznaniami M. C. (1) i W. L. w logiczny obraz zdarzeń. W kontekście zeznań świadka D. S. nie może być wątpliwości, iż M. C. (1) miał możliwość zaobserwowania całego zdarzenia i złożenia logicznej relacji z tego, czego był świadkiem. Jego stan nie budził wątpliwości i nie utrudniał logicznego kontaktu (k. 157-158). Zeznania świadka D. S. sąd uznał za wiarygodne. Brak podstaw, aby je podważyć.

zeznania świadka A. B.

Za wiarygodne należało uznać także zeznania świadka A. B.. Świadek opisał swoje czynności na miejscu zdarzenia. Odczytał także protokół oględzin, w którym odnotowano uszkodzenia pojazdu oskarżonego oraz świadka M. C. (1). Otarcia na barierkach pasowały do śladów ujawnionych na pojeździe oskarżonego. Świadek przyznał także, że na przedłożonej

dokumentacji fotograficznej pojazd (...) nie ma zamocowanej przedniej tablicy rejestracyjnej. Co oczywiste, okoliczność tę należało uznać za skutek uderzenia przez pojazd oskarżonego, którego tablica rejestracyjna również odpadła. Świadek podał ponadto, iż na podłodze przed przednim fotelem pasażera ujawnił telefon komórkowy, który miał stanowić własność oskarżonego (k. 158). Okoliczność ta - zwłaszcza w świetle zeznań M. C. (1) i W. L. - nie może jednak automatycznie ekskulpować oskarżonego. Telefon ten mógł bowiem wypaść oskarżonemu w różnych okolicznościach, np. podczas schylania się, skręcania pojazdu, mógł być też odłożony na przednim fotelu pasażera i upaść podczas uderzenia w barierki lub pojazd M. C. (1). Dodać przy tym trzeba, iż K. T. znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, chwiały się na nogach, jego ruchy były niezborne. To z całą pewnością mogło spowodować upuszczenie telefonu. Co istotne, fakt ujawnienia telefonu przed przednim siedzeniem pasażera nie skutkuje automatycznie wnioskiem, iż oskarżony podczas jazdy zajmował fotel pasażera. Przeczą temu niebudzące wątpliwości ustalenia sądu.

<p>zeznania świadka W. M.</p>	<p>Świadek W. M. jest technikiem kryminalistyki, który w dniu zdarzenia wykonał dokumentację fotograficzną. Świadek wskazał, iż mimo że czynności dokonywano w porze nocnej, to nie uniemożliwiało to dokonania oględzin i wykonania fotografii. Podkreślił, iż warunki nie wymagały nawet użycia lampy błyskowej. To zamyka tym samym dyskusję wywołaną przez obronę na temat trudności w obserwacji zdarzeń. Jak już wskazano zresztą, żadna z osób będących na miejscu nie sygnalizowała tego typu trudności. Świadek potwierdził także fakt uszkodzenia barierki ochronnej i obu pojazdów. Okoliczności ujawnione przez świadka znajdują logiczne tłumaczenie w relacji naocznych świadków zdarzenia, którzy opisali zachowanie oskarżonego, który prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości.</p>	
<p>protokoły badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu</p>	<p>Protokoły wskazują ponad wszelką wątpliwość, iż w momencie zdarzenia oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Żadna ze stron tego nie kwestionowała. Wyniki badania analizatorami wydechu znalazły następnie potwierdzenie w wyniku badania krwi. Sąd</p>	

	nie znalazł podstaw, aby wyniki te zakwestionować.	
protokół oględzin miejsca zdarzenia	Protokół wskazuje na stan ujawniony po zdarzeniu. Nie może budzić wątpliwości wobec tego, iż pojazd B. uszkodził bariery ochronne, a następnie uderzył w zaparkowany pojazd V. (...). Świadczą o tym ślady na wskazanych obiektach. Podczas oględzin wykonano także liczne zdjęcia, które wskazują na stan opisany w protokole oględzin. Protokół odczytano podczas rozprawy głównej, żadna ze stron nie kwestionowała jego treści.	
protokół oraz opinia z badań zawartości alkoholu we krwi	Jak już wskazano, po zatrzymaniu oskarżonego wykonano badania krwi na zawartość alkoholu. Opinia sporządzona na tę okoliczność nie budzi żadnych wątpliwości. Potwierdza prawidłowość badań dokonanych analizatorami wydechu. Co warte odnotowania, to fakt ujawniony w protokole pobrania krwi. Wskazano w nim na bełkotliwą mowę, chwiejny chód, gadatliwość i wyczuwalną woń alkoholu (k. 50). Koreluje to ze spostrzeżeniami świadków, którzy uczestniczyli w zdarzeniu.	
dokumentacja fotograficzna	Obraz zdarzeń dopełnia dokumentacja	

	<p>fotograficzna. Wynika z niej niezbicie, iż pojazd B. uderzył w barierki ochronne, a następnie w pojazd V. (...). Świadczą o tym ślady na barierkach i pojazdach. W obu samochodach odpadły tablice rejestracyjne. W ocenie sądu oczywisty jest również powód uszkodzeń. Kierujący pojazdem znajdował się w stanie nietrzeźwości, który uniemożliwił panowanie nad nim.</p>		
<p>odpis prawomocnego wyroku nakazowego w sprawie II W 343/22</p>	<p>Do akt sprawy załączono prawomocny wyrok tutejszego sądu w sprawie II W 343/22, na mocy którego K. T. został skazany za wykroczenie drogowe podczas jazdy pojazdem B. w dniu 2 maja 2022 roku. Oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa w tamtej sprawie, tym samym przyznając, iż prowadził pojazd B.. Fakt ten został bowiem wskazany w treści zarzutu (k. 144).</p>		
<p>1.1.1</p>	<p>karta karna</p>	<p>Oskarżony nie był dotychczas karany, co ustalono na podstawie informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Była to okoliczność bezsporna.</p>	
<p>dane osobopoznawcze</p>	<p>Sąd zapoznał się także z sytuacją rodzinną i materialną oskarżonego na podstawie danych przedstawionych w trybie art. 213 § 1 kpk. Okoliczności</p>		

	przedstawione w przedłożonym zestawieniu nie budziły wątpliwości.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	wyjaśnienia oskarżonego K. T.	Wyjaśnieniom oskarżonego sąd nie mógł dać wiary. Przeczą im wiarygodne, logiczne i obiektywne zeznania przede wszystkim naocznych świadków zdarzenia, tj. M. C. (1) i W. L., ale także pośrednio zeznania J. C. i policjantów interweniujących na miejscu zdarzenia. M. C. (1) i W. L. widzieli oskarżonego kierującego swoim samochodem. Policjanci akcentowali zaś, iż pierwotnie oskarżony przyznał się do kierowania pojazdem, potem kilkakrotnie zmieniał swoją wersję. W świetle tych ustaleń wyjaśnienia oskarżonego należy uznać za nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej. Nie znajduje ona potwierdzenia w żadnych wiarygodnych źródłach dowodowych. Z całą pewnością bowiem za	

takie nie można uznać zeznań członków rodziny oskarżonego. Dość wskazać, iż osoba, która rzekomo miała prowadzić pojazd oskarżonego, czyli M. T. (1), nie potrafiła powiedzieć, czy uderzyła w barierki ochronne i pojazd V. (...) (k. 150). Mając na uwadze to, jak po zdarzeniu wyglądały pojazdy (brak tablic rejestracyjnych w obu samochodach, ślady farby od barierek na B.) nie były to lekkie uderzenia. Nie sposób przyjąć, aby świadek M. T. (1) nie odnotowała tych zdarzeń. W trakcie procesu ustalono także, dlaczego członkowie rodziny oskarżonego pojawili się na miejscu zdarzenia. Wskazała na to świadek J. C.. Podała ona, że oskarżony po imprezie rodzinnej wsiadł do auta i odjechał. Ponieważ był pod widocznym działaniem alkoholu, M. T. (1), M. T. (2) i B. T. pojechali za nim (k. 149). Zdawali sobie bowiem sprawę, w jakim stanie znajduje się K. T.. Reasumując, wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na przymiot wiarygodności. Dowodem przesądzającym o jego niewinności nie jest również fakt znalezienia jego telefonu na ziemi przed przednim fotelem pasażera. Można w tym miejscu podać ad hoc przynajmniej kilka sytuacji, w których

telefon ten mógł się znaleźć przed fotelem pasażera. Wskazano już na to wcześniej. Telefon mógł wypaść oskarżonemu podczas jazdy, mógł leżeć na fotelu pasażera podczas jazdy i spaść w wyniku uderzenia w barierki lub pojazd Passat. Nie można zapomnieć, iż oskarżony podczas zdarzenia znajdował się pod znacznym działaniem alkoholu, miał trudności w kontrolowaniu swojego zachowania. W takich warunkach nie trudno o zagubienie telefonu, który mógł np. wypaść z kieszeni podczas pochylecia się nad kierownicą, czy też na zakręcie. O wiarygodności wyjaśnień oskarżonego nie świadczą także wyniki badań śladów zapachowych. Zważyć bowiem trzeba, iż potwierdzają one zgodność próbki zapachowej pobranej z fotela kierowcy z próbką pobraną od oskarżonego. Nie potwierdzają natomiast zgodności próbki pobrane z dźwigni zmiany biegów i kierownicy. Ustalenia te prowadzą do paradoksalnych wniosków - oskarżony zajmował fotel kierowcy, nie odnotowany natomiast jego zapachu na kierownicy i dźwigni zmiany biegów. W tym miejscu należy zważyć, iż według M. C. (1) i W. L. oskarżony jechał pojazdem B.. Siedział na miejscu kierowcy. Po jego

		<p>zatrzymaniu, M. C. (1) miał wyciągnąć kluczyki ze stacyjki. Nie można wobec tego wykluczyć, iż podczas tej operacji dotykał kierownicy, czy dźwigni zmiany biegów. Swoją zapach mógł nanieść również policjant, który wykonywał oględziny pojazdu i znalazł telefon na ziemi. Mogło to wpłynąć na problemy w identyfikacji próbek. W żadnym wypadku jednak nie prowadzi to do uwolnienia od odpowiedzialności, skoro istnieją inne niebudzące wątpliwości dowody.</p>	
<p>zeznania świadka M. T. (1)</p>	<p>Mając na uwadze ocenę wyjaśnień oskarżonego, sąd konsekwentnie nie mógł uznać wiarygodności zeznań świadka M. T. (1). Są one próbą odciążenia oskarżonego, co jednak w obliczu przytłaczających dowodów nie mogło się udać. Świadek M. T. (1) była przy tym w swych zeznaniach niekonsekwentna. Z jednej bowiem strony twierdziła, iż przywiozła oskarżonego jego samochodem, z drugiej zaś nie potrafiła przypomnieć sobie, czy uderzyła w barierki ochronne i pojazd świadka M. C. (1). W ocenie wiarygodną relację w tym zakresie przedstawiła J. C. według której członkowie rodziny oskarżonego wskazali, że jechali za oskarżonym, wiedząc iż wyjechał</p>		

	<p>on autem będąc pod widocznym, znacznym działaniem alkoholu. W przekonaniu sądu świadek M. T. (1) złożyła fałszywe zeznania, chcąc wesprzeć linię obrony oskarżonego. W razie podzielenia zdania sądu przez sąd odwoławczy będzie to musiało skutkować złożeniem stosownego zawiadomienia w trybie art. 304 § 2 kpk. To samo dotyczy również świadka M. T. (2) i B. T..</p>	
<p>zeznania świadka B. T.</p>	<p>Z tych samych powodów sąd nie uznał za wiarygodne zeznań świadka B. T.. Zmierzały one do odciążenia oskarżonego, co jednak w obliczu dowodów obciążających nie mogło zostać przyjęte jako podstawa ustaleń faktycznych w sprawie. Zeznaniami tym zadają kłam przede wszystkim depozycje świadków M. C. (2) i W. L., którzy widzieli oskarżonego podczas prowadzenia pojazdu B.. Jedyne element zeznań, który należało uznać za wiarygodny to brak problemów z widocznością na miejscu zdarzenia, do czego odniesiono się już przy ocenie pozostałych świadków.</p>	
<p>zeznania świadka M. C. (1)</p>	<p>Za niewiarygodne sąd uznał także zeznania M. C. (1). Realizują one obraną linię obrony, co jednak w obliczu dowodów obciążających</p>	

	nie powiodło się. Przyjęcie wersji prezentowanej przez świadka oznaczałoby odrzucenie wiarygodnych depozycji świadków oskarżenia, a także pierwotnej wypowiedzi samego oskarżonego, który podczas rozmowy z policjantami przyznał się do kierowania samochodem B..		
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	K. T.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W przedmiotowej sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie ponad wszelką wątpliwość, iż 2 maja 2022 roku oskarżony K. T. dobrowolnie, podczas imprezy rodzinnej, spożywał alkohol, wprowadzając się w stan nietrzeźwości. Następnie zaś podjął decyzję o powrocie do domu swoim pojazdem mechanicznym. Uczynił to na tyle niefortunnie, że podczas próby parkowania uderzył w barierki ochronne,			

<p>a następnie w pojazd jednego z sąsiadów. Zdarzenie to było obserwowane przez M. C. (1) i W. L.. Swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał tym samym znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 1 kk. Powołany przepis penalizuje prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. T.	I	I	<p>Uznając oskarżonego K. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, sąd na mocy art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki na kwotę 20 złotych. W przekonaniu sądu orzeczona kara - tak co do rodzaju, jak i wymiaru - trafnie oddaje stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony nie był dotychczas karany, co należało wziąć pod uwagę przy rozstrzygnięciu w zakresie kary. Z drugiej strony sąd zważył na postawę oskarżonego, który nie wyraził skruchy, jego postawa wskazywała, iż nie zrozumiał naganności swojego zachowania. Wyrażał przy tym pretensje wobec świadka</p>

			<p>M. C. (1), zarzucając mu fałszywe oskarżenie. Zapomniał przy tym, iż w wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia pojazdu świadka. Taka postawa musiała się spotkać ze zdecydowaną reakcją sądu. Liczba stawek dziennych oddaje kryminalną zawartość czynu, wysokość stawki zaś możliwości płatnicze oskarżonego. Orzeczona kara nie razi swą surowością, jest odpowiednikiem jego jednej miesięcznej emerytury. Konieczność zapłaty grzywny wpłynie w ocenie sądu na postępowanie oskarżonego, skutecznie odwołując go od tego typu zachowania w przyszłości.</p>
K. T.	II	I	<p>Na mocy art. 42 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Orzeczenie w tym zakresie miało charakter obligatoryjny. Sąd zważył zarazem, iż oskarżony dowiódł swoim zachowaniem, iż stanowi realne zagrożenie dla życia i zdrowia swojego oraz innych uczestników ruchu. Przy wymiarze środka uwzględniono wysokość stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego. W przekonaniu sądu zachodzi konieczność wyeliminowania oskarżonego z grona</p>

			uczestników ruchu, co usunie zagrożenie wiążące się z jego postawą w dniu 2 maja 2022 roku.
K. T.	III	I	Na mocy art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 2 maja 2022 roku.
K. T.	IV	I	Na mocy art. 43a § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5 tysięcy złotych na rzecz Funduszu Sprawiedliwości. Orzeczenie w tym zakresie miało charakter obligatoryjny. Orzeczona kwota jest najniższą możliwą. Należy wyrazić nadzieję, iż konieczność zapłaty świadczenia wpłynie na oskarżonego dyscyplinująco i przyniesie refleksję nad możliwymi skutkami jazdy samochodem w stanie nietrzeźwości.
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii			

mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

W trakcie interwencji policji na miejscu zdarzenia pobrano ślady zapachowe z siedzenia kierowcy, gałki zmiany biegów i koła kierownicy pojazdu oskarżonego. Następnie dopuszczono dowód z opinii osmologicznej, mający na celu ustalenie zgodności pobranych śladów zapachowych ze śladem zapachowym pobranym od K. T. (k. 104-107). Wyniki opinii zostały omówione w oceny wyjaśnień oskarżonego. Opinia nie mogła stać się podstawą ustaleń faktycznych. Z jednej bowiem strony potwierdzono zgodność pobranej próbki z siedzenia kierowcy z próbką kontrolną pobraną od oskarżonego, z drugiej strony zaś wykluczono taką zgodność w odniesieniu do próbek z kierownicy i lewarka zmiany biegów. Ustaleń faktycznych dokonano natomiast na podstawie innych dowodów, które

<p>przeprowadzono w trakcie rozprawy głównej.</p> <p>W trakcie rozprawy głównej nie odczytano, wbrew wnioskowi obrońcy zeznań świadka W. L., z fazy dochodzenia. Nie zaistniały ku temu przesłanki z art. 391 § 1 kpk. Kwestia ta była dwukrotnie wyjaśniona obrońcy (k. 149v., k. 161). Obrońca miał możliwość zapoznania się z treścią tych zeznań przed rozprawą. Wówczas niewątpliwie podzieliłby wniosek sądu co do braku podstaw do odczytania zeznań świadka.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>V</p>	<p>O kosztach procesu rozstrzygnięto po myśli art. 627 kpk, zasądzając od oskarżonego kwotę 400 złotych tytułem opłaty oraz obciążając go wydatkami w sprawie w kwocie 1209,45 złotych. Orzeczenie w tym zakresie uwzględnia wynik procesu, w którym sprawstwo i wina oskarżonego zostały dowiedzione. Oskarżony osiąga stały dochód w kwocie 4.000 złotych miesięcznie. Zapłata kosztów nie narazi go zatem na istotny uszczerbek w utrzymaniu.</p>	

1.Podpis	